

■ Etibar Etibarlı

SARI GÜL

Aradan nə keçdi, ay üzüdünmüş?
Geriye yol yox, dönəsən bir də.
O vaxt boylanmaqdan
doymayan gözüm
aramır, axtarmır səni heç yerdə.

Qulac saçlarını oxşamaq üçün
Darıxmır, göynəmir
barmaqlarım da.
Sən olan şəhərdən uzağa getsəm,
Geriye tələsmir
ayaqlarım da.

Soyuq baxışından buza dönərdim,
(Yayın istisində nə ayaz imiş?)
Demə, yerindəymiş
payız da, qış da,
dağ-daşı göyərdən yaz da yaz imiş.

Daha səksənmirəm
adın gələndə,
Ümidsiz ümidim nəgüman qalıb.
Ürək bir tərəfdə,
sən bir tərəfdə,
ruhum ortalıqda sərgərdan qalıb.

Görürəm, deyəsən,
qurtuluşum yox,
Hopmusan ruhuma bir nisgil kimi.
Bir gün bitəcəksən
məzarım üstə
ayrılıq qoxuyan sarı gül kimi!...

3. 03. 2014.

TRİPTİX

Günbatana baxır pəncərəm...
Günəş qüruba enəndə,
son işartısı gözlərimin
içində sönəndə,
od tutub yanan bir parça bulud
qapqara kömürə dönəndə
səbrim daralır.
...Qaş qaralır-
Qaranlıq sürürdür
pəncərəmə sarı sinə-sinə.
Yazığımı gəlir özümə...
və Yer kürəsinə!

İşıq yandıran kimi,
qaranlıq qəfil ilan vuran kimi
diksinib çəkilib geri.
Dikir pəncərəmə
qara qan daman gözünü.
Gözləyir qorxa-qorxa
üfüqdə ağaracaq dan üzünü.

...İşıq olmaq keçir ürəyimdən-
Səpiləm dünyaya şəfəq-şəfəq,
nura bələyəm ürəkləri.
Dincini alsın:
gecələr Ay-ulduz,
gündüzlər
yanmaqdan yorulan Günəş
və Göy üzünün
xeyirxah mələkləri!...

24.04.2014.

DƏRDLİ NƏĞMƏLƏR

Mən necə dözmüşəm
on bahar, on qış?
Ağrısız-acısız anım ötməyib.
Alnıma yazılan tərsə yazılmış-
Gündüzüm uzanıb,
gecəm bitməyib.

Hardandı?
Kim verdi mənə bu səbri?
On ildir çəkirəm möhnət yükümü.
İçirəm zəhər tək acı həbləri
çarəsiz udduğum
acı söz kimi.

Tanrı əsirgədi ölümü nədən?
Çörək əvəzinə
qüssə-qəm yedim.
Elə bil könüllü edama gedən
ələci kəsilmiş bir məhkum idim.

Asi də olmuşam dərd yiyəsinə,
İnamım əriyib
çən-duman kimi.
Cərrah bıçağının sərt tiyəsinə
baxmışam son ümid,
son güman kimi.

Hələ baş açmıram nədir günahım!?

Aldı ayağımı
əlimdən neçin?
Bəlkə dərdə saldı məni Allahım,
dərdli nəğmələri yazdırmaq üçün?!

24. 03. 2014.

"ÖZGƏ QIZI"

Ömür-gün yoldaşıma

Sevgilim oldu-
sevdim ala gözlərini,
oxşadım xurmayı tellərini,
"yorulmuşam" demədim.
Bəlağətli sözləri xoşlamazdı-

"Sənə vurulmuşam" demədim.
Uşaq kimi nazımı çəkdi.
Çox gec anlamıdım o bir mələkdə.
Şükür sənə, min şükür, Tanrı!
Dərd tapdım-
böldü yarıbayarı,
yastığımı islatdı göz yaşları.
Yaşadı ürəyini üzə-üzə,
yaşadı cəfamıza dözə-dözə.
Əridi yana-yana!
Biz bir yana, o tək bir yana.
Bircə dəfə ağrıda başı,
itirdik başımızı.
Əvəzin yoxmuş "özgə qızı"!...

7. 07. 2014.

GECƏ KÜLƏYİ

Qorxuram gecələr əsən küləkdən!
(Məni qınamayın bu xofa görə.)
Qönçələr gecələr açılır axı-
vədəsiz xal düşər
tər ləçəklərə.

Qorxuram gecələr əsən küləkdən!
Pozulur torpağın həzin sükutu.
Dalğa şahə qalxır,
dağlar titrəyir,
qovur zirvələrdə yatan buludu.

Qorxuram gecələr əsən küləkdən!
Yanarsa bombadan insan yuvası,
Bəs kimdən umacaq
köməyi, kimdən
ana-- qucağında körpə balası?!

Qorxuram gecələr əsən küləkdən!
Vahimə bürüyür düz-dünyanı.
"Nağıl de, can nənə,-
deyən bir körpə
dəhşətlə başına çəkir yorğanı.

Qorxuram gecələr əsən küləkdən!
Mən də səksənirəm suçu var kimi.
Qapım silkələni
37-də
qəflətən döyülən qapılar kimi!...

26.12. 2013.

Yalan deyir
"Ölümdən qorxmuram" deyən kəs.
Son günü, son saatını bilsə,
o sözü dilinə gətirməz,
gözünə güllə vursan da.
Anlamışam-
nə qədər şirindir həyat
hər dəfə cərrah stoluna uzananda.
Ürək sevməkdən,
göz gözəllikdən usananda
itə bilər ölüm qorxusu.
Başlayar əbədi dinclik-
ölüm yuxusu!

4. 05. 2014.